

Tôi tên là TaTa học sinh năm tư trường trung học phổ thông Isshiki hệ bán thời gian.

Tôi từ Indonesia đến Nhật bản vào mùa hè năm 15 tuổi. Lúc đó tôi hoàn toàn không biết gì về tiếng Nhật, ngoài việc đi học ở lớp tiếng Nhật tình nguyện thì hầu như tôi chỉ ở nhà. Lúc nào tôi cũng cô đơn một mình, và chỉ có anh trai chơi với tôi. Trải qua nửa năm nhưng không có đến một người bạn nào. Tôi đã nghĩ rằng nếu mình cứ như vậy mãi thì không được, và muốn thay đổi bản thân. Vào ngày nọ tôi đã lấy hết dũng khí để bắt chuyện với một bạn nữ ở lớp học tiếng Nhật. Thế nhưng cô bạn đó không hề quay lại nhìn tôi. Kể từ ngày đó tôi dần sợ nói chuyện và không dám nhìn thẳng vào mắt người khác.

Khi mùa đông đến, bố mẹ tôi nói "Con không học tiếp lên cấp 3 sao?" Tôi đã trả lời "không thích". Vì tôi không tự tin về tiếng Nhật của mình. Sau đó tôi đã cãi nhau với bố mẹ, và khóc trong sợ hãi. Nhưng bố mẹ tôi thì kiên quyết nói, "Dù gì đi chăng nữa thì bố mẹ cũng muốn con học lên cấp 3" và tôi đã quyết định vào học ở trường cấp 3 hệ bán thời gian. Trước khi thi một tháng tôi đã học giải đề thi của những năm trước ở KIBOU, và cuối cùng tôi đã đậu.

Giáo viên trường cấp 3 thường viết phiên âm hiragana lên chữ kanji nên các tiết học hầu hết tôi đều có thể hiểu. Tuy nhiên tôi không hiểu tiếng Nhật nhiều cho lắm nên lúc nào cũng có cảm giác như ai đó đang nói xấu mình. Khi đi học về, vừa bước xuống xe buýt, nhìn thấy người nhà, đột nhiên nước mắt tôi cứ tuôn ra. Gia đình lúc nào cũng luôn động viên tôi "Con nhất định sẽ làm được, bố mẹ lúc nào cũng ủng hộ con".

Tôi đã tự thề với lòng mình "phải cố gắng học tập để không làm bố mẹ lo lắng", từ ngày đó trở đi, tôi cố gắng học tập chăm chỉ. Mỗi ngày tôi đều học 3 tiếng ở nhà, tra ý nghĩa của từng từ và cố gắng nhớ chúng. Và khi tôi đạt được mục tiêu thì mỗi ngày trôi qua tôi cảm thấy vui hơn, và không còn nghĩ rằng có ai đó đang nói xấu mình nữa. Sau đó, kỳ kiểm tra học kỳ một cũng đã kết thúc và ngày công bố thứ hạng trong lớp cũng đã đến. Kết quả tôi được hạng 4. Thật bất ngờ. Tôi đã vui mừng và nhảy lên vì tôi không nghĩ rằng mình lại được thứ hạng cao như vậy. Đây là việc lớn nhất mà tôi đã làm được, và là lần đầu tiên khơi dậy sự tự tin trong tôi từ khi đến Nhật.

Cũng nhờ đó mà tôi lại muốn thử sức mình với nhiều thứ hơn. Ở buổi lễ văn hóa tôi đã cùng anh chị lớp trên biểu diễn nhảy múa. Mặc dù tôi không có dũng khí để đứng trước đám đông, nhưng tôi đã cố gắng cùng với bạn bè và anh chị lớp trên tập nhảy cho đến đêm khuya. Khi biểu diễn xong, mọi người vỗ tay nồng nhiệt, tôi đã rất vui.

Vào năm 3 tôi đã thi đậu chứng chỉ tiếng Anh cấp độ 2. Bây giờ mục tiêu của tôi là biết

được thuần thục cả tiếng Nhật và tiếng Anh và học khoa văn hóa quốc tế ở trường đại học. Ở trường cấp 3 Isshiki hệ bán thời gian có rất nhiều người nước ngoài đến học. Khi giao lưu nói chuyện, học tập với những người bạn đó, tôi lại cảm thấy mình có hứng thú với những nền văn hóa trên thế giới. Và muốn tìm hiểu sâu hơn. Tôi rất biết ơn bạn bè và thầy cô đã luôn ủng hộ để tôi đạt được ước mơ này. Và cũng cảm ơn bố mẹ tôi đã kiên quyết hướng tôi học lên cấp 3.

Vào năm tư tôi đã nhận được cơ hội làm công việc gọi là “người hướng dẫn học tập”. Ở lớp học dành cho những đứa trẻ mới đến Nhật tại Karafuru, tôi giúp chúng học toán, và giúp chúng nhớ từ vựng bằng thẻ, và mỗi tuần 1 buổi tôi đến trường tiểu học Hananoki để cùng tham gia vào lớp học và giải thích bài giảng của giáo viên cho trẻ hiểu. Nhờ vậy mà trong tiết học, những đứa trẻ đó đã có thể mạnh dạn dơ tay phát biểu, trước đây do không hiểu tiếng Nhật, nên động chân tay, cãi nhau với các bạn trong lớp nhưng bây giờ hầu như không còn nữa. Tôi nhìn thấy những đứa trẻ do không hiểu tiếng Nhật nên không thể nói những điều muốn nói, bị bạn bè bắt nạt, không hiểu được bài giảng...mà nhớ lại bản thân mình. Vì vậy mà từ trong thâm tâm tôi thực sự muốn giúp đỡ những đứa trẻ như vậy. Tôi tin rằng chúng một ngày nào đó sẽ trở nên mạnh mẽ.

Tôi đã không ngừng cố gắng trong nước mắt, và đã trưởng thành. Các bạn cũng hãy cố gắng lên nhé!